

Arrest

nr. 214 165 van 18 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. CLUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2005 werd in Turkije het huwelijk afgesloten tussen verzoeker en mevrouw S. K.

Het voormelde huwelijk werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 25 november 2005 diende verzoeker een visumaanvraag in op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 12 juni 2006 weigerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van dit visum.

Op 23 augustus 2006 is verzoeker het Rijk binnengekomen met een visum type C, afgeleverd door de Turkse autoriteiten.

Op 29 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf (bijlage 15bis).

Op 16 november 2006 verkreeg de echtgenote van verzoeker de Belgische nationaliteit.

Op 24 november 2006 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 24 april 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 8 januari 2008 werd dit verblijfsdocument omgezet naar een F-kaart.

Op 8 januari 2010 zijn verzoeker en zijn echtgenote uit de echt gescheiden.

Op 20 december 2012 werd de F-kaart omgezet naar een C-kaart.

Op 22 februari 2013 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw K. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Op 16 mei 2013 werd het beschikkend gedeelte van het vonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 18 september 2015 besloot de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot intrekking van de verblijfskaarten van verzoeker.

Tevens op 18 september 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tegen voormelde beslissingen werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 169 187 van 7 juni 2016 het beroep heeft verworpen. Verzoeker heeft hiertegen cassatieberoep ingesteld, die door de Raad van State per arrest nr. 12.113 van 24 augustus 2016 niet toelaatbaar werd bevonden.

Op 17 januari 2017 werd ten aanzien van verzoeker een administratief verslag opgesteld.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besloot diezelfde dag tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (eerste bestreden beslissing), en tot het opleggen van een inreisverbod van vijf jaren (tweede bestreden beslissing).

De eerste bestreden beslissing luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: K.

voornaam: Ö.

geboortedatum: 01.01.1976

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 25/01/2016).

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K., S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg een visum type D aan op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type C en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 08.01.08 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12, na de echtscheiding van het koppel, naar een C kaart. Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 12/4184/A). Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' werd zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 25/01/2016. Hierbij kreeg betrokkene op 25/01/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het beroep bij de RW tegen de intrekking van zijn verblijf werd op 07/06/2016 definitief verworpen. Alsook de Raad van State bevestigde op 24/08/2016 het ingediende beroep als niet toelaatbaar.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K., S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg een visum type D aan op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type C en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 08.01.08 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12, na de echtscheiding van het koppel, naar een C kaart. Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 12/4184/A). Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' werd zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 25/01/2016. Hierbij kreeg betrokkene op 25/01/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het beroep bij de RW tegen de intrekking van zijn verblijf werd op 07/06/2016 definitief verworpen. Alsook de Raad van State bevestigde op 24/08/2016 het ingediende beroep als niet toelaatbaar. Op 14/09/2016 betekende betrokkene de beslissing tot intrekking van zijn bijlage 35 waarbij het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten herleefde. Ook hier heeft betrokken geen gevolg aan gegeven.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

De tweede bestreden beslissing luidt:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam: K.

voornaam: Ö.

geboortedatum: 01.01.1976

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 5 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 17.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/01/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K., S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg een visum type D aan op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type C en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 08.01.08 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12, na de echtscheiding van het koppel, naar een C kaart. Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 12/4184/A). Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' werd zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 25/01/2016. Hierbij kreeg betrokkene op 25/01/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het beroep bij de RVV tegen de intrekking van zijn verblijf werd op 07/06/2016 definitief verworpen. Alsook de Raad van State bevestigde op 24/08/2016 het ingediende beroep als niet toelaatbaar.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- ☐ de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 25/01/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K., S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg een visum type D aan op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type C en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 08.01.08 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12, na de echtscheiding van het koppel, naar een C kaart. Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR 12/4184/A). Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis. Als een

gevolg van het rechtsprincipe *'fraus omnia corrumpit'* werd zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken op 25/01/2016. Hierbij kreeg betrokkene op 25/01/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het beroep bij de RVV tegen de intrekking van zijn verblijf werd op 07/06/2016 definitief verworpen. Alsook de Raad van State bevestigde op 24/08/2016 het ingediende beroep als niet toelaatbaar. Op 14/09/2016 betekende betrokkene de beslissing tot intrekking van zijn bijlage 35 waarbij het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten herleefde. Ook hier heeft betrokken geen gevolg aan gegeven;

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Hoewel hij geen gunstig gevolg heeft gegeven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat betrokkene de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, heeft hij niet getwijfeld om daarna op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de frauduleuze intentie van betrokkene, is een inreisverbod van vijf jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vijf jaar.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de familie die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vijf jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"

Op 3 februari 2017 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 9 maart 2017 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op omwille van het gebrek aan belang bij het beroep.

2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van deze exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn. Uit het middel (voorlaatste zin) blijkt dat hij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Hij licht dit toe als volgt:

"2.1. Eerste middel : schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat "de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest het verkrijgen van verblijfsrecht " elementen die de DVZ in haar motivatie aanhaalden

De DVZ kon geen einde maken aan het verblijfsrecht, waar

- verzoeker nooit zelf enige valse of misleidende informatie heeft verstrekt of vervalste documenten heeft gebruikt, noch fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van zijn verblijfsrecht. In casu is hij gehuwd, heeft hij samengewoond, en zijn partijen na jaren uit elkaar gegaan, en uit de echt gescheiden. Zijn ex-echtgenote heeft dan - gebruik makend van een valse identiteit - verzoeker bewogen tot uitspraken mbt zijn ex om op deze basis klacht neer te leggen uit hoofde van een schijnhuwelijk.

- De gestelde "nietigverklaring" van het huwelijk van zijn verzoeker quasi ACHT JAAR na het aangaan van dit huwelijk verzoeker toch wel heeft eigenaardig voorkomt, nadat een echtscheidingsvonnis was tussengekomen,!!!!

Dat daarenboven vooraleer een einde te stellen aan het verblijfsrecht DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat deze van het grootste belang zijn, immers: verzoeker verblijft sinds 10 jaar in België, waar hij zich geïntegreerd heeft, hij woont in gezinsverband, hij is sociaal en cultureel geïntegreerd in België, spreekt de Nederlandse taal, Werkt alhier, en er zijn geen banden met het land van herkomst
Hij levert een bijdrage aan de maatschappij

Dat uit de beslissing zelf blijkt dat geen onderzoek naar al (of zelfs maar naar één dezer elementen is gevoerd.

Dat de Raad zal vaststellen dat zowel vader als zoon in het bezit waren van een C-kaart omdat gunstig gevolg werd gegeven aan hun aanvraag om machtiging tot vestiging zoals bepaald in artikel 14 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers ontving een beslissing tot intrekking van dit recht op vestiging (in wezen: een machtiging tot vestiging). waarbij op basis van de vastgestelde verblijfsfraude in hoofde van verzoeker wordt besloten dat verzoekers Verblijfsrecht (ondertussen vestiging) [dient] te worden ingetrokken'.

Het is onduidelijk waarom aan verzoeker niet eveneens een beslissing tot intrekking van de vestiging werd betekend, net zoals zijn vader

De vraag rijst of de gemachtigde in casu een beslissing tot intrekking van vestiging kon nemen, nu verzoekers eerdere verblijfsrecht werd omgezet in een machtiging tot vestiging, zoals blijkt uit de hierboven vermelde feiten. Deze vraag klemmt des te meer nu uit een lezing van de vreemdelingenwet blijkt, overeenkomstig artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet: "§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven."

In andere woorden, de vestiging kan enkel worden ingetrokken indien de houder van de machtiging tot vestiging zelf fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen.

De Raad zal erop wijzen dat artikel 11, § 2 van de vreemdelingen duidelijk stelt dat in geval van fraude de gemachtigde 'kan' beslissen dat de vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Dit betekent dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt die fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid. De 'kan' bepaling houdt in dat de gemachtigde, niettegenstaande het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, niet verplicht is om krachtens artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht in te trekken. Een andere lezing gaat voorbij aan het gegeven dat in artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk door de wetgever is bepaald dat in gevallen van fraude het verblijfsrecht "moet" worden ingetrokken.

Hoewel krachtens artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde niet uitdrukkelijk gehouden is om in het geval van fraude rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de daaruit voortvloeiende sociale, culturele of economische integratie en de banden met het land van herkomst (zie evenwel artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, waarvan artikel 11, § 2 de omzetting vormt — deze bepaling uit de richtlijn voorziet in het geval van fraude niet in een uitzondering op het socio-economisch onderzoek), blijkt uit de bewoordingen van artikel 11, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk dat de gemachtigde in deze wel degelijk beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid die gepaard gaat met een verplichting om de beslissing te motiveren. Een discretionaire beslissing (kan) dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruime appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, dit is zijn vijfjarig verblijf in België, zijn integratie en tewerkstelling, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. Niettemin blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat de gemachtigde behoorde te weten dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft.

In haar beslissing betoogt de verwerende partij dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* ailes vernietigt. Verzoeker wijst erop dat het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* enkel betekent dat aile rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfrguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013,377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?*, die Keure, Brugge, 2013,324 e.v.). In casu, in zoverre kan worden aangenomen dat artikel 11, § 2,4° van de vreemdelingenwet een vertaling is van het beginsel *'fraus omnia corrumpit'*, heeft dit beginsel enkel betrekking op het verblijfsrecht dat werd verworven door verzoeker naar aanleiding van het schijnhuwelijk dat werd aangegaan door verzoekers,

De toepassing van het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie. Het beginsel *fraus omnia corrumpit* kan het tienjarig verblijf, de inburgering en de scholing van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker, immers niet uitschakelen of doen vervallen. Verzoeker kan dan ook niet op redelijke wijze worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat de integratie, die voortvloeit uit de fraude gepleegd door verzoekers vader, wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Hoewel de gemachtigde op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker in 2005 in België is aangekomen en hier reeds tien jaar verblijft, zal uw Raad vaststellen dat dit niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing

Er blijkt maw dat de gemachtigde op enige wijze rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, dit is zijn tienjarig verblijf van verzoeker, zijn integratie en tewerkstelling, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. Minstens blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom hiermee geen rekening werd gehouden of waarom de gemachtigde zich niet informeerde.

Dit gebrek aan zorgvuldigheid klemmt des te meer in het licht van het feit dat in casu de fraude, m.n. het gegeven dat artikel 11, § 2 duidelijk een "kan" bepaling is die de gemachtigde niet verplicht om het verblijfsrecht in te trekken, anderzijds. Door in deze specifieke situatie onzorgvuldig te handelen, met name het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker die reeds tien jaren in België verblijft met als enig motief de fraude die werd gepleegd door verzoeker en dit zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van deze beslissing, kennelijk onredelijk gehandeld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht dient te worden vastgesteld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is"

3.1.2. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Zo het antwoord affirmatief is, is de materiële motiveringsplicht niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

3.1.3. In een eerste grief stelt verzoeker dat de verwerende partij geen einde kon maken aan het verblijf wegens het verstekken van valse of misleidende informatie die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van een verblijfsrecht omdat hij dit zelf nooit heeft gedaan en de nietigverklaring van het huwelijk acht jaren na het aangaan van het huwelijk is geschied en nadat een echtscheidingsvonnis was tussen gekomen.

Verzoeker levert feitelijke kritiek tegen de beslissing tot intrekking van diens verblijf van 18 september 2015. Tegen deze beslissing werd door verzoeker beroep aangetekend en werd door de Raad geoordeeld met arrest nr. 169 187 van 7 juni 2016, overigens op basis van dezelfde grief door verzoeker aangehaald: *"Het huwelijk is nietig verklaard door middel van het onder punt 1 beschreven vonnis, dat definitief is en kracht van gewijsde kent. In het vonnis staat op duidelijke wijze vermeld dat het werd afgesloten, niet om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Dergelijke houding schendt de openbare orde en maakt in hoofde van de verzoekende partij het plegen van fraud omnia corrumpit uit. De verzoekende partij kan niet op ernstige wijze suggereren dat zij geen fraude heeft gepleegd. De moedwilligheid en het opzet blijkt uit het gegeven dat het huwelijk is aangegaan net om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen."*

De verwerende partij merkt correct op dat dit arrest van de Raad kracht van gewijsde heeft.

Verzoeker gaat met deze grief opnieuw voorbij aan het niet betwist gegeven dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de nietigverklaring van het huwelijk heeft uitgesproken op 22 februari 2013. Dit vonnis, dat kracht van gewijsde kent, stelt dat het huwelijk niet het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap als doel had. Integendeel, het huwelijk werd afgesloten met het oog op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het staat vast dat verzoeker fraude pleegde.

Verzoeker beweert dat de beslissing tot intrekking van diens verblijf (voordien vestiging genoemd) niet ter kennis werd gebracht. Dit is onjuist en wordt onder meer tegengesproken door het aantekenen van het beroep tegen deze beslissing, dat geleid heeft tot het arrest nr. 169 187 van 7 juni 2016 van de Raad. Verzoeker kan niet voorhouden dat deze beslissing hem ongekend is.

In die zaak voerde verzoeker ook de volgende grief aan:

"De vraag rijst of de gemachtigde in casu een beslissing tot intrekking van vestiging kon nemen, nu verzoekers eerdere verblijfsrecht werd omgezet in een machtiging tot vestiging, zoals blijkt uit de hierboven vermelde feiten. Deze vraag klemmt des te meer nu uit een lezing van de vreemdelingenwet blijkt, overeenkomstig artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet: "§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven."

In andere woorden, de vestiging kan enkel worden ingetrokken indien de houder van de machtiging tot vestiging zelf fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen.

De Raad zal erop wijzen dat artikel 11, § 2 van de vreemdelingen duidelijk stelt dat in geval van fraude de gemachtigde 'kan' beslissen dat de vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Dit betekent dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt die fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid.

De 'kan' bepaling houdt in dat de gemachtigde, niettegenstaande het algemeen rechtsbeginsel fraud omnia corrumpit, niet verplicht is om krachtens artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht in te trekken. Een andere lezing gaat voorbij aan het gegeven dat in artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk door de wetgever is bepaald dat in gevallen van fraude het verblijfsrecht "moet" worden ingetrokken.

Hoewel krachtens artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde niet uitdrukkelijk gehouden is om in het geval van fraude rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de daaruit voortvloeiende sociale, culturele of economische integratie en de banden met het land van herkomst (zie evenwel artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, waarvan artikel 11, § 2 de omzetting vormt — deze bepaling uit de richtlijn voorziet in het geval van fraude niet in een uitzondering op het socio-economisch onderzoek), blijkt uit de bewoordingen van artikel 11, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet duidelijk dat de gemachtigde in deze wel degelijk beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid die gepaard gaat met een verplichting om de beslissing te motiveren. Een discretionaire beslissing (kan1) dient immers bij uitstek uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze concrete gegevens te vermelden die ze verantwoorden, opdat het afdoende gemotiveerd is. Deze ruime appreciatiemarge impliceert dan ook een meer nauwgezette motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker, dit is zijn vijfjarig verblijf in België, zijn integratie en tewerkstelling, of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd. Niettemin blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat de gemachtigde behoorde te weten dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft.

In haar beslissing betoogt de verwerende partij dat het beginsel *fraus omnia corrumpit* alles vernietigt. Verzoeker wijst erop dat het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013,377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit* in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013,324 e.v.). In casu, in zoverre kan worden aangenomen dat artikel 11, § 2,4° van de vreemdelingenwet een vertaling is van het beginsel *'fraus omnia corrumpit'*, heeft dit beginsel enkel betrekking op het verblijfsrecht dat werd verworven door verzoeker naar aanleiding van het schijnhuwelijk dat werd aangegaan door verzoekers,

De toepassing van het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie. Het beginsel *fraus omnia corrumpit* kan het tienjarig verblijf, de inburgering en de scholing van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker, immers niet uitschakelen of doen vervallen. Verzoeker kan dan ook niet op redelijke wijze worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat de integratie, die voortvloeit uit de fraude gepleegd door verzoekers vader, wordt geacht nooit te hebben bestaan."

De Raad stelt zijn arrest nr. 169 187 dat deze grief "niet {kan} leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hierbij verliest de verzoekende partij uit het oog dat de oudere wetgeving de term "vestiging" gebruikte waar de meer recentere wetgeving de term verblijf van meer dan drie maanden gebruikt.

De verwijzing naar het bepaalde in artikel 18, §2 en artikel 11 van de vreemdelingenwet is niet dienstig nu de bestreden beslissing genomen zijn in toepassing van *fraus omnia corrumpit*.

Voorts wordt er nog op gewezen dat zelfs in toepassing van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet blijkt a contrario dat ten gevolge van het ten 4° van deze bepaling, de verwerende partij er niet toe gehouden is het onderzoek te verrichten dat wel moet gebeuren in de gevallen bepaald onder artikel 11, §2, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet. Dit blijkt omdat artikel 11, § 2 dienaangaande enkel voorziet: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De verwerende partij wijst er terecht op dat deze bepalingen (artikelen 11 en 18 van de vreemdelingenwet) niet dienstig kunnen aangevoerd worden omdat bovendien de ex-echtgenote van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit had verkregen."

Ook in deze zaak kan de verzoeker zich niet dienstig op de artikelen 11 en 18 van de Vreemdelingenwet beroepen. De bestreden beslissingen zijn niet in toepassing van deze artikelen genomen (zie ook bespreking tweede middel) en diens ex-echtgenote had de Belgische nationaliteit.

Beide bestreden beslissingen wijzen erop dat door het aangaan van het schijnhuwelijk verzoeker fraude pleegt en dat hierdoor verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden. Dergelijke gedraging is een gevaar voor de openbare orde. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en is correct en kennelijk redelijk. De beide bestreden beslissingen wenden de gepleegde fraude aan om de toepassing van de artikelen 7, 74/14 en 74/11 van de Vreemdelingenwet te verantwoorden.

De Raad merkt nog op dat het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" ook speelt in de toepassing van andere beslissingen dan deze die handelen over een recht van verblijf. Het betreft een algemeen rechtsbeginsel. Het Hof van Cassatie erkent het *adagium 'fraus omnia corrumpit'* als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader (of zijn medeplichtige) van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium) (jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; te raadplegen op <http://justitie.belgium.be>).

Het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling terzake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

In casu werd in het arrest van de Raad met nr. 169 187 en in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 22 februari 2013 vastgesteld dat verzoeker fraude heeft gepleegd door het aangaan van een schijnhuwelijk. Deze vaststelling heeft kracht van gewijsde zodat verzoeker tevergeefs deze in vraag stelt.

Voorts kan de verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 18, §2, van de Vreemdelingenwet omdat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 4 mei 2016 (B.S. 27 juni 2016), met ingang van 7 juli 2016.

3.1.4. Verzoeker verwijt de bestreden beslissingen geen rekening te houden met zijn concrete situatie: tienjarig verblijf, zijn integratie en zijn tewerkstelling, of geen onderzoek er naar te verrichten.

De beide bestreden beslissingen stellen over dit punt: "*Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).*"

De tweede bestreden beslissing, dezelfde dag ter kennis gegeven als de eerste bestreden beslissing, stelt bovendien:

"Hoewel hij geen gunstig gevolg heeft gegeven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat betrokkene de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, heeft hij niet getwijfeld om daarna op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de frauduleuze intentie van betrokkene, is een inreisverbod van vijf jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vijf jaar.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de familie die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vijf jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake."

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met de concrete elementen van verzoekers situatie voor zover deze hem kenbaar zijn gemaakt. Verzoeker weerlegt met zijn algemeen en vaag niet onderbouwd betoog deze vaststellingen niet.

3.1.5. Enig onzorgvuldig ageren van de verwerende partij kan niet worden vastgesteld. De verzoeker partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

“2.2 Tweede Middel Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van een manifeste schending van de motiveringsplicht , art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in hun motivatie aanhaalden, ttz dat in de “verantwoording” wordt gesteld dat:

“De betrokkene heeft een C Kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote K. S. met wie hij huwde op 12.10.05. Hij vroeg aan visum type D aan op basis van en 10 van de wet van 15.12.1900 gezinshereniging met zijn verblijfsgerechtigde echtgenote) op 24.11.05. Dit werd hem geweigerd op 12.06.06. Zijn echtgenote kreeg de Belgische nationaliteit op 16.11.06. Hij kwam naar België met een visum type c en diende een aanvraag vestiging in op 24.11.06 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen op 24.04.07. Dit verblijfsdocument werd op 06.01.13 omgezet naar een F kaart en op 20.12.12. na de echtscheiding van het koppel. naar een c kaart.

Op 22.02.2013 werd het huwelijk tussen Dhr K. en Mevr K. vernietigd als zijnde en schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (rat AR 1214184110.)Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 16.05.13.

De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een “bgligfische” onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis.

Ais een gevolg van het rechtsprincipe 'trans omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.

Dat tevens in de beslissing “ bevel om het grondgebied te verlaten werd verwezen bij de REDEN VAN DE BESLISSING naar volgende feiten:

Artikel 7 alinea 1 :

*-
-*

zonder dat een desbetreffende punt werd aangewezen!!!! Of aangestipt.

Dat het bevel dus dient aanzien als onwettig, zonder enige motivatie.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

IMMERS De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat enerzijds de beslissing om verzoeker zijn recht op verblijf " in te trekken" niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die "verder" verblijf geweigerd wordt Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht. Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat enerzijds "een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf "en " anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen twee duidelijk onderscheiden beslissingen betreffen.

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die niet alleen verder verblijf geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten.

Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van art 3 EVRM

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

In casu dient daarenboven gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om het land te verlaten, waar hij rechtmatig verblijf houdt, en werkzaam is

Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011,184 en noot 2001, 92 en conclusie van Advocaat generaal Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoeker kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd worden.

Dat immers bij de motivering men stelt dat om de volgende reden het verblijf geweigerd wordt:

" de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf"

Dat daarbij niet is onderzocht of o.a. verzoeker aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf" zelfs op andere gronden.

Dat verzoeker tewerk is gesteld, geïntegreerd is, en dit toont veeleer aan dat verzoeker zich inzet om te werken en niet "afhankelijk" wil zijn, en geen last voor de gemeenschap doch een persoon met een eigen inbreng. Dat dit de "onderliggende" verantwoording is voor de wetgeving ter zake om verblijfsrecht toe te kennen

Dat verzoeker is tewerkgesteld in de reguliere arbeidscircuit

Verzoeker is geïntegreerd, hij heeft zijn opleiding gevolgd in het Nederlands, kan zich zeer behoorlijk uitdrukken in het Nederlands, begrijpt de taal, spreekt en schrijft deze, kan zich inschakelen in knelpuntberoepen, en door zijn "inbreng" zijn bijdrage leveren aan de welvaart van ons land.

Het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, en uit dien hoofde een verblijfsrecht verkrijgt, minstens zichzelf het verblijfsrecht als werknemer, overeenkomstig artikel 40 § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15112/1980, kan verkrijgen vanwege de aard van de tewerkstelling.

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker.

DAT DAARENBOVEN alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit de beslissing alleen reeds blijkt dat DVZ dit zelfs niet heeft onderzocht, en geen rekening mee hield. Dat alsdan zeker zou naar voorgekomen zijn dat verzoeker

- familie in België leeft*
- dat hij geïntegreerd is zowel sociaal als cultureel, en vooral dat hij werkzaam is als werknemer en zijn bijdrage levert aan de maatschappij.*

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2. De Raad merkt op dat het middel een letterlijke overname is van het tweede middel, gehanteerd in de zaak die geleid heeft tot het arrest van de Raad met nr. 169 187.

Al de grieven die gericht zijn tegen de beslissing tot intrekking van de vestiging of verblijf zijn niet dienstig omdat zij geen betrekking hebben op de bestreden beslissingen. Zij behoeven geen antwoord en zijn onontvankelijk.

3.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing meldt de juridische grondslag: de artikelen 7, alinea 1, 1° en 3° en 74/14, §3, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag is weergegeven: verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel, heeft fraude gepleegd en gaat in op elementen die het privéleven van verzoeker betreffen.

De tweede bestreden beslissing meldt de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag is weergegeven: voor het vrijwillig vertrek is geen termijn toegestaan, verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel, heeft fraude gepleegd en gaat in op elementen die het privéleven van verzoeker betreffen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Integendeel met wat verzoeker stelt, is er wel degelijk een “punt” aangewezen bij de vermelding van artikel 7, alinea 1, van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, voert hij opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu werd de juridische grondslag van de bestreden beslissingen weergegeven en de feitelijke grondslag op omstandige concrete en voldoende duidelijke wijze uiteengezet, zodat de verzoeker tevergeefs voorhoudt dat de motivering niet draagkrachtig of niet afdoende zou zijn. Verzoeker verwijt de bestreden beslissingen vaag en algemeen te zijn, maar diens betoog maakt geenszins duidelijk wat niet correct zou zijn in de motieven. De bestreden beslissingen wegen overigens de belangen van verzoeker tegenover de belangen van de maatschappij af. Zij wijzen op de gepleegde fraude: het aangaan van een schijnhuwelijk, wat een gevaar voor de openbare orde is, en het illegaal verblijf van verzoeker, die bovendien eerdere bevelen naast zich neerlegt.

3.2.4. Verzoeker verwijt de bestreden beslissingen geen onderzoek te voeren naar artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen: *“Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verweerder merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekende partij slaagt er echter niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt;
- het louter feit dat er geen werkelijk onderzoek zou zijn gebeurd niet betekent dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM;
- ook de “onmogelijkheid” voor verzoekende partij om het land te verlaten waar hij zou rechtmatig verblijven (*quod non*) en werkzaam zijn, maakt geen schending uit van artikel 3 EVRM.

Indien verzoekende partij van mening is dat zij op grond van ‘andere gronden’ aan de voorwaarden van het recht op verblijf voldoet, dan dient zij hier zelf het nodige te doen om een aanvraag in te dienen.

Concreet zou het feit dat verzoekende partij familie heeft in België en alhier zou zijn geïntegreerd, niet in acht zijn genomen bij het nemen van de beslissing.

Thans heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook terecht gemotiveerd dat uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM.”

Er wordt nog opgemerkt dat de bestreden beslissingen pas zijn genomen na de afhandeling van de door verzoeker ingediende asielaanvraag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 9 maart 2018 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing is definitief. Verzoeker voert geen concrete grieven aan waarom artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn. In die omstandigheden en rekening houdend met de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ziet de Raad niet in hoe artikel 3 van het EVRM kan geschonden zijn. Verzoeker reikt geen enkel element aan waaruit een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen afgeleid worden.

Ook merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissingen, integendeel met de bewering van verzoeker, slechts werden genomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de weigeringsbeslissingen nam.

Het gegeven dat verzoeker tewerkgesteld was in het reguliere arbeidscircuit, zijn bijdrage aan de maatschappij door diens tewerkstelling, eventueel zijn integratie, kennis van het Nederlands, het kunnen inschakelen in knelpuntberoepen, "*familie*" (niet nader benoemd in het middel) heeft in België, weegt niet op tegen onder meer de hardnekkigheid van het bestendigen van het illegaal verblijf, het negeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zoals de bestreden beslissingen samen gelezen, uitdrukkelijk motiveren, het illegaal verblijf, het weigeren gevolg te geven aan eerdere bevelen.

De schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.5. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen dit artikel zouden schenden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

3.2.6. Verzoeker toont niet aan met welke dienstige gegevens geen rekening is gehouden. Noch de materiële en formele motiveringsplicht, noch de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Het derde middel luidt:

"2.3 Derde Middel gebrek aan motivering, en naleven van zorgvuldigheidsbeginsel De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Men kan verzoeker niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar hij onmogelijk kon weten dat DVZ een dergelijke beslissing kon/zou nemen, waar hij op heden 10 jaar legaal in België verblijft, en DVZ zou beslissen zonder hem te horen, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hen stukken over te maken mbt zijn actuele toestand.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (maw ook actuele) gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, minstens de subsidiaire bescherming zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar de huidige situatie

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.”

3.3.2. Voor de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen volstaat het te verwijzen naar punt 3.2.3.

Verzoeker houdt overigens verkeerd voor dat hij zich niet mocht verwachten aan de bestreden beslissingen. Reeds in het arrest van de Raad met nr. 169 187 werd geoordeeld over een gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.3. Voor wat de zorgvuldigheid betreft, houdt verzoeker er een theoretisch betoog op na maar geeft hij niet te kennen met welke element concreet geen rekening is gehouden. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel beperkt het betoog zich tot vage elementen. De Raad merkt nog op dat verzoeker geen tien jaar legaal in het land heeft verbleven, gelet op de beslissing tot intrekking van de vestiging (verblijf) en de gepleegde fraude.

3.3.4. Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, gelden deze beginselen niet onverkort.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (RvV 9 juli 2014, nr. 126 857).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er wordt vastgesteld dat verzoeker deze concrete omstandigheden niet toelicht. Verzoeker verblijft niet tien jaar legaal, gelet op het aangegane huwelijk dat werd nietig verklaard. Hij toont geen elementen aan die van die aard zijn dat deze de bestreden beslissingen mogen wijzigen.

3.3.5. Het derde middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.4.1. Het vierde middel luidt:

“2,4 middel verkeerdelijk aanwenden van rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit”(men kan zich niet op zijn bedrog beroepen

Schending van de motiveringsplicht door het ten onrechte aanwenden van een rechtsprincipe «*fraus omnia corrumpit*»

Dat dit rechtsprincipe echter totaal verkeerdelijk wordt aangewend.

Op grond van het beginsel «*fraus omnia corrumpit*» kan men zich nooit op zijn bedrog beroepen, noch in contractuele noch in buitencontractuele verhoudingen, om de toepassing van een rechtsregel in zijn voordeel te rechtvaardigen.

1/ Terwijl echter de toepassingsvoorwaarden niet vervuld zijn

De rechtsgevolgen die een rechtssubject met zijn handelingen nastreeft, indien hij aan een ander opzettelijk schade wil berokkenen, worden door het bedrog ongedaan gemaakt. (L. CORNELIS, *Algemene theorie van de verbintenis*, p. 299, nr. 244.)

Toepassingsvoorwaarden (cumulatief)

1. Objectief criterium: Degene tegen wie het beginsel wordt ingeroepen door een foutieve gedraging (handeling of onthouding) een afbreuk hebben gedaan aan de rechten van andere partijen of van derden (objectief critérium). (L. CORNELIS, *Algemene theorie van de verbintenis*, 300; P. VAN OMMESLAGHE, «Un principe général du droit: *fraus omnia corrumpit*» in *Liber amicorum Paul Martens*, Brussel, Larcier, 2007, 608.) Een loutere schending van de rechten van een ander is hierbij onvoldoende. De gedraging moet dus foutief zijn en kan bestaan uit een schending van een wettelijke bepaling of een schending van de algemene zorgvuldigheidsnorm. (X. DIEUX, «Développements de la maxime «*Fraus omnia corrumpit*» dans la jurisprudence de la cour de cassation de Belgique» in P.A. FORIERS (red.), *Actualité du droit des obligations*, Brussel, Bruylant, 2005, 143-144.) 2. Subjectief critérium: Deze gedraging dient als bedrieglijk te kunnen worden aangemerkt (P. VAN OMMESLAGHE, «Un principe général du droit: *fraus omnia corrumpit*» in *Liber amicorum Paul Martens*, 608).

Dit impliceert dat de schadeveroorzaker met opzet schade moet willen toebrengen aan een ander, zonder dat het vereist is dat deze schade zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan en waarbij aldus de bedoeling om te schaden bewezen is. (L. CORNELIS, *Algemene theorie van de verbintenis*, p. 300-301, nr. 245.) In een arrest van 3 oktober 1997 heeft het Hof van Cassatie het vereiste van bedrog algemeen gedefinieerd: «overwegende dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «*fraus omnia corrumpit*» het bestaan van bedrog veronderstelt; dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt». (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 918, Pas. 1997,1, 962. Zie ook: A. BOSSUYT, «Hoofdstuk IV - Algemene rechtsbeginselen» in *Jaarverslag van het Hof van Cassatie van België 2003*, 126. Zie reeds: J. VELU, conclusie voor Cass. 13 juni 1985, Pas. 1985,1, 1300; H. DE PAGE, *Traité élémentaire de droit civil belge*, I, p. 72, nr. 55.). Het Hof van Cassatie lijkt bij arrest van 6 november 2002 de toepassing van het beginsel «*fraus omnia corrumpit*» in buitencontractuele aangelegenheden uit te breiden tot alle opzettelijke fouten. (Cass. 6 november 2002, Arr.Cass. 2002, 2383, Pas. 2002,1, 2103, JLMB 2003, 808, JT2003, 310, met conclusie van advocaatgeneraal SPREUTELS, RCJB 2004, 267, noot F. GLANSDORFF, RGAR 2003, 13.719, RW2002- 03,1629, noot B. WEYTS, T. Verz. 2003, 815, noot P. GRAULUS. Zie hierover: X. DIEUX, «Développements de la maxime «*fraus omnia corrumpit*» dans la jurisprudence de la Cour de Cassation de Belgique» in P. A. FORIERS (red.), *Actualité du droit des obligations*, Brussel, Bruylant, 2005, 151; P. VAN OMMESLAGHE, «Un principe général du droit: *fraus omnia corrumpit*» in *Liber amicorum Paul Martens*, 611.) Aldus wordt het principe toegepast op elke vrijwillige tekortkoming aan een verbintenis, waarbij het rechtssubject zich bewust was of diende te zijn van de schade die hieruit zou ontstaan en desondanks zijn foutief gedrag heeft voortgezet. Weze opgemerkt dat deze uitbreiding betwist wordt in de rechtsleer. (L. CORNELIS, *Algemene theorie van de verbintenis*, p. 300, nr. 245; J. KIRKPATRICK, «La maxime *fraus omnia corrumpit* et la réparation du dommage causé par un délit intentionnel en concours avec une faute involontaire de la victime», JT 2003, p. 576, nr. 10).

2. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt. (Cass. 9 oktober 2007)

• Cassatie 6 november 2007, RW 2007-2008,1716 met noot. Het algemeen rechtsbeginsel «*Fraus omnia corrumpit*» verbiedt bedrog of oneerlijkheid aan te wenden om schade te berokkenen of winst te behalen. Dit beginsel sluit uit dat de dader van een opzettelijk misdrijf, dat zijn burgerrechtelijke

aansprakelijkheid in het gedrang brengt, aanspraak kan maken op een vermindering van de aan de getroffen van dat misdrijf verschuldigde vergoedingen, wegens de onvoorzichtigheden of nalatigheden die deze zou hebben begaan. Daartoe is vereist dat de handeling werd gesteld met de bedoeling schade te berokkenen.

zie NOOT onder Hof van Cassatie, 2e Kamer - 6 november 2007, RW 2007-2008, 1716 *De toepassing van Fraus omnia corrumpit bij een samenloop van aansprakelijkheden volgens het Hof van Cassatie: de bedoeling tot het berokkenen van schade is vereist.*

Het algemeen rechtsbeginsel Fraus omnia corrumpit verbiedt elk bedrog of oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen.

Het sluit echter niet in alle gevallen uit dat degene die een opzettelijke fout begaat onrechtstreeks voordeel kan halen uit die fout op grond van de wet of van de clausules in de overeenkomst.

Zie Cassatie 3 maart 201, RW 2012-2013, 1097 met A.Lenaerts, Lessen uit het verzekeringsrecht voor de rechtsgevolgen van Fraus omnia corrumpit: kan de dader een onrechtstreeks voordeel halen uit zijn bedrieglijke fout? met talrijke verdere verwijzingen:

“ Het algemeen rechtsbeginsel Fraus omnia corrumpit verbiedt elk bedrog of oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Het sluit niet in alle gevallen uit dat degene die een opzettelijke fout begaat onrechtstreeks voordeel kan halen uit die fout op grond van de wet of van de clausules in de overeenkomst.

2/ Dat geen dezer elementen echter aanwezig is in hoofde van verzoeker, en evenmin is aangetoond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le contrôle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires” noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12)

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die niet alleen asiel (en verblijf) geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten.

Er is terzake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.”

3.4.2. Dit ganse betoog is niet dienstig. Het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”, en dat verzoeker fraude pleegde, werd aangenomen in het arrest van de Raad met nr. 169 187, dat kracht van gewijsde heeft. Hierop kan verzoeker niet terugkomen. De ontkenning en het in vraag stellen van de gedane toepassing van dit beginsel is zinloos.

Bovendien hebben de bestreden beslissingen niet als grondslag dit beginsel, maar de wettelijke bepalingen, vermeld in de bestreden beslissingen, niet weerlegd door verzoeker.

Het vierde middel is onontvankelijk.

3.5.1. Het vijfde middel luidt:

“2.5 Vijfde Middel

Schending van art 42 quater § 1 4° en §4 1° van de wet van 15.12.1980 waar dit artikel voorziet dat:

“ §1 er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1°...

2°....

3°....

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40 bis § 2 eerste lid wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

En

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meter bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat

“ er het huwelijk is nietig verklaard 22/2/2013 “

a./ Terwijl overeenkomstig artikel 42 quater §14° slechts “ een einde kan worden gesteld “

gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf:

Waar verzoeker sinds 21/2/2011 rechtsgeldig verblijft in België en is in ingeschreven Dat geen beslissing hem is betekend binnen deze twee jaar.

b./

“ Onder voorbehoud van het bepaalde in art §5 is het in het in §1 eerste lid 4° bedoelde geval niet van toepassing indien:

“ Hetzij het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procédure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk (niet in casu) of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap (niet in casu) ten minste drie jaar geduurd heeft, waarvan minstens één jaar in België “

en

voor zover deze familieleden aantonen werknemer of zelfstandige te zijn.

Maw waar er “een einde komt aan de relatie met de EU burger door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de EU burger die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het familielid zijn verblijfsrecht niet als:

In casu is verzoeker in België is gedomicilieerd sinds 2005

Daarenboven is hij werknemer. Verzoeker betoogt dan ook dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals werd uiteengezet daar hij meer dan drie jaar is gehuwd, dat hij een arbeidsbetrekking had en nog steeds heeft, en dit in het kader van een arbeidscontract en nog steeds is aangesloten bij een mutualiteit.

Hoewel de verweerder niet op de hoogte was van zijn arbeidscontract, stelt verzoeker dat ook al voorziet artikel 42quater, § 1, 4° in de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijf, verweerder minstens dient te verifiëren of de wettelijke voorwaarden wel degelijk zijn vervuld en of de vreemdeling zich niet in één van de uitzonderingssituaties op deze bepaling bevindt.

Verweerder besliste om een einde te stellen aan verzoekers verblijf hoewel hij voldeed aan alle voorwaarden van artikel 42quater, § 4, °van de Vreemdelingenwet heeft verweerder in geen geval nagegaan of verzoeker over een arbeidscontract beschikte.

Verzoeker stelt dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte heeft gebracht van deze elementen daar hij onmogelijk kon weten dat verweerder, zou beslissen een einde te stellen aan zijn verblijf, zonder hem te horen.

De Raad zal - met verzoeker - vaststellen dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwildering van vreemdelingen. Dit voornoemd artikel luidt als volgt:

"Inden de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42 bis, 42ter of 42quater van de wet wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

De bestreden beslissing betreft aldus een "beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde van de staatssecretaris en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, De gemachtigde van de staatssecretaris haalt zijn bevoegdheid uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht. Rekening houdende met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater, § 4, 1°, 2°, 3°, 4° van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42quater maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat hij tot de uitzonderingsgevallen behoort en o.a. zijn arbeidscontract naar voor te brengen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, situatie ter plaatse, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek inzake non-refoulement, en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, hetgeen niet is gebeurd.

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Zonder enige argumentatie is er geen sprake van strijdigheid met de non-refoulementsregel. Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen, zijn verweer te aanhoren.

Inderdaad verwijst de gemachtigde naar bepaalde stukken als zijn niet meer “actueel” wijl zijzelfdoor het tijdsverloop vanaf de aanvraag tot de beslissing - evenzeer niet meer over actuele gegevens beschikt, o a. mbt de tewerkstelling, en de gezinssituatie.

Bovendien diende verzoeker - voor het horen - gewezen op de mogelijkheid een raadsman te contacteren bij gemis waaraan een “verhoor” niet als rechtsgeldig kan aanzien worden.

Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.”

3.5.2. Opnieuw zijn verschillende grieven in dit middel gericht op de intrekkingbeslissing van vestiging, thans verblijf, van meer dan drie maanden en kan de Raad enkel herhalen dat dit al werd beslecht in het arrest nr. 169 187. Deze grieven zijn niet dienstig.

Ook het aanvoeren van de schending van artikel 42^{quater}, §1, 4° en §4, 1°, van de Vreemdelingenwet is niet dienstig nu de bestreden beslissingen geen beslissingen zijn die een einde van een verblijf inhouden. De bestreden beslissingen zijn niet gesteund op een einde van een verblijf. Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissingen enkel verwijzen naar de gepleegde fraude, zoals verwerende partij stelt, definitief vastgesteld. Het gevolg van de gepleegde fraude is dat verzoeker de openbare orde schaadt, wat ook steun vindt in de bewoordingen van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 22 februari 2013. De bestreden beslissingen, zoals blijkt uit de bespreking van de vorige aangehaalde middelen, hebben hun eigen andere juridische grondslag. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan in deze procedure niet dienstig aangevoerd worden. Bijgevolg is de schending van de motiveringsplicht evenmin aangetoond.

Waar verzoeker verwijst dat de bestreden beslissingen genomen zijn in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen die niet zijn genomen in toepassing van dit artikel.

De Raad merkt nog op dat verzoeker dezelfde argumentatie aanvoerde in de zaak, die geleid heeft tot het arrest nr. 169 187. Het volstaat naar de punten 2.6. en 2.10. van dit arrest te verwijzen en naar punt 3.3.4. van huidig arrest. Verder toont verzoeker niet aan op basis van welke bepaling het horen van hem in het kader van de bestreden beslissingen verplicht gepaard moet gaan met de aanwezigheid van een raadsman.

Dit middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.6.1. Het zesde en zevende middel, die omwille van hun samenhang tezamen zullen besproken worden, luiden:

“2.6 zesde middel

nl. schending van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie miskent die zijn ingeschreven in de artikelen

** Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :*

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn prive-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische <samenleving> nodig is in het belang van 's land's veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de

bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “

Wanneer bepalingen van het internationaal recht die in België directe werking hebben aan “ eenieder “ rechten toekennen, maar erbij preciseren dat het op sommige voorwaarden toegestaan is ervan af te wijken, dient nagegaan of de wetgever de grenzen waarbinnen die afwijkingen zijn toegestaan niet heeft overschreden.

B.11. Door de administratieve overheid in de mogelijkheid te stellen na te gaan of de samenwoning van de echtgenoten werkelijk en duurzaam is, maakt de betwiste bepaling een inmenging mogelijk in het privé - en gezinsleven die slechts toelaatbaar is wanneer zij voldoet aan de voormelde vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Door “te eisen” dat verzoeker vader en zijn echtgenote zich niet alleen in de rechtssituatie van echtgenoten maar bovendien in de feitelijke situatie van samenwonende echtgenoten bevinden, mengt de wetgever zich in het privéleven van de betrokkenen op een manier die onevenredig is.

Weliswaar kan de Procureur des Koning een vordering instellen om de schijnhuwelijken door een rechterlijke uitspraak te laten vernietigen. Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven, gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet en bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, volgt de vrijheid te huwen en te scheiden.

De administratieve overheid heeft zich dus op ontoelaatbare wijze in het privéleven en het gezinsleven van de verzoeker ' gemengd waar zij haar beslissing neemt buiten elke redelijke termijn, waar zij een “nietigverklaring 8 jaar na het tot stand komen van het huwelijk, op een ogenblik dat er reeds een echtscheiding was uitgesproken, als een voorwendsel zou gebruiken om de toelating tot het verblijf te weigeren.

In casu heeft de bij het toepassen van artikel 32 quater van de wet van 15 december 1980, haar bevoegdheden te buiten gegaan door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privé - leven en het gezinsleven.

Dat een controlemaatregel enkel wordt toegestaan in de periode vóór de beslissing tot toelating, en binnen hoger gepreciseerde perken wordt uitgeoefend,

Bij gebreke daaraan ze een buitensporige inmenging in het privéleven en het gezinsleven van verzoeker vormen

2.7 zevende middel - prangende humanitaire situatie

Mijn verzoekende partij bevindt zich dan ook in buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis Vw. NI. een Prangende humanitaire situatie

Conform artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, familie-en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Het ingrijpen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven, is slechts toegestaan onder de driedubbele voorwaarde, dat dit bij wet voorzien is, dat één van de doelen opgesomd in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM nagestreefd wordt en dat hetgeen in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel, niet overschreden wordt.

Verscheidene beginselen werden uitgewerkt door het Europees hof voor de rechten van de mens om deze noodzakelijkheid objectief te onderzoeken. De inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dringende maatschappelijke noodzaak en berusten op pertinente en afdoende motieven. Bij het proportionaliteitsonderzoek gaat het Hof na of er een redelijk verband is tussen de aantasting van het recht enerzijds en het nagestreefde legitieme doel anderzijds. De DVZ dient aan te tonen dat hij er naar streeft om een juist evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het nagestreefde legitieme doel blijkt dat van de verdediging van de openbare orde te zijn.

Het onderzoek van de evenredigheid maakt dat de belangen van de personen van wie de rechten zijn bedreigd en het wettig belang van de overheid tegen elkaar moeten afgewogen worden. Het belang is de eerbiediging van hun privé- en gezinsleven en het recht om op het Belgisch grondgebied te blijven gedurende de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Het belang verdedigd door de overheid is de eerbiediging van het principe van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980,

Deze vereiste is dan ook kennelijk onevenredig, rekening houdende met het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker en de lange behandelingsduur van de aanvragen.

Verzoekende partij bevindt zich daarenboven ook in de in de artikel 9bis Vw. bedoelde buitengewone omstandigheden welke haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst

IMMERS:

Verzoekende partij verblijft sinds jaren in België en heeft zich in tussentijd volledig geïntegreerd. Uit dit alles blijkt dat verzoekende partij ten zeerste werkwillic is en hij geenszins ten laste zal vallen van de overheid.

Bovendien dreigt voor verzoekende bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar het land van herkomst, te worden opgesloten, (algemeen bekendheid)

Gelet op de feitelijke elementen zou het in casu onwettelijk en onbillijk zijn indien verzoekende partij niet zou geregulariseerd worden en zij alsnog zou gedwongen worden te emigreren naar Turkije, met de vrees te worden gefolterd, opgesloten,

Dat er dan ook een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op het gezins- en familieleven van verzoekende partij te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63 en EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland. §38).

Bovendien moet rekening worden gehouden worden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert: op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt 22 december 2010, nr. 210 029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak én dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben

Gelet op de feitelijke elementen zou het in casu onwettelijk en onbillijk zijn indien verzoekende partij alsnog zou gedwongen worden te emigreren naar Albanië.

Daarbij werd uitdrukkelijk gesteld dat bij de motieven niet werd onderzocht of de belangen volledig in België zouden liggen, of verzoekende partij het Nederlands beheerst, of er bereidheid is te werken, of verzoekende partij, steeds belastingen betaalde, of zij een kennissenkring en vriendenkring hebben opgebouwd."

3.6.2. Vooreerst merkt de verwerende partij terecht op dat de kritiek van verzoeker, die stelt dat er een ontoelaatbare inmenging is in het privé- en gezinsleven van hem en diens voormalige echtgenote, geen betrekking heeft op de bestreden beslissingen, maar op de intrekking van de vestiging en dat er bovendien tussen hen geen gezinsleven bestaat. De verzoeker toont evenmin aan dat hij met de ex-echtgenote nog een gezin zou vormen. In de mate dat hij doelt op een gezin met zijn zoon, werd ten aanzien van hem eenzelfde beslissing genomen zodat de eenheid van het gezin kan bewaard blijven nu aan hem ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privé- en gezinsleven heeft. Er moet nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer een verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit heeft geschonden, wat *in casu* ontbreekt.

Artikel 8 van het EVRM beschermt enkel het werkelijke huwelijk en geenszins een schijnhuwelijk.

Voor zover uit het betoog van de verzoekende partij kan begrepen worden dat de bestreden beslissingen een inbreuk uitmaken op het recht op eerbiediging van het privéleven, dient de Raad op te merken dat hij omzeggens niet zijn in België ontwikkeld privéleven concreet uiteenzet, terwijl het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit hebben geschonden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissingen streven één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM of dat er een wanverhouding is tussen zijn belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde (RvV 25 november 2011, nr. 70 698). Nu de verzoeker een gezin vormde met zijn zoon, wiens verblijf tevens beëindigd is en die ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, diende de verwerende partij geen verder onderzoek naar een gezinsleven te voeren. De schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet, die een gelijkaardige inhoud kent, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts hebben de bestreden beslissingen geen toepassing van artikel "32^{quater}" van de Vreemdelingenwet (dat de Raad overigens niet gekend is) gemaakt.

3.6.3. In het kopje van het middel voert de verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel aan, maar hij laat na uiteen te zetten op welke wijze hij dit beginsel geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 32^{quater} van de Vreemdelingenwet, tevens ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, niet bestaat. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Evenmin kan verzoeker op dienstige wijze de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvoeren, nu de bestreden beslissingen zich niet steunen op dit artikel en geen antwoord zijn op een aanvraag, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker de schending bedoelt van het evenredigheidsbeginsel, blijkt een duidelijke afweging van de belangen van de maatschappij tegenover de belangen van de verzoeker. Hierbij heeft de verwerende partij geacht dat door het schenden van de openbare orde de belangen van de maatschappij primeren en dat de familiale belangen minder geschaad zijn, nu de zoon van verzoeker hetzelfde lot volgt. De verwerende partij oordeelt dat het opgebouwde privéleven gebeurde in illegaal verblijf nu het huwelijk is nietig verklaard. Dit illegaal verblijf kon geen rechtmatige verwachtingen scheppen. Bovendien stelt de verwerende partij correct vast dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motieven zijn kennelijk redelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is.

Er wordt aan herinnerd dat een “*volledige integratie*” en werkwillegheid op zich niet leidt tot een recht op verblijf. Verder besluit de Raad dat evenmin door verzoeker voldoende concrete elementen worden aangebracht om deze elementen aan te tonen.

3.6.4. Het zesde en het zevende middel zijn, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.7.1. Het laatste middel, zijnde het achtste, luidt:

“2. 8 achtste middel : schending van eenheid van rechtspraak

Dat kan gewezen worden op het feit dat art 13 § 3 en 4 precies verwijzen naar het feit dat het verblijfsrecht “ kan” ingetrokken worden, hetgeen impliceert dat het niet hoeft ingetrokken, Dat er maw een discretionaire bevoegdheid is, hetgeen impliceert dat de precieze concrete omstandigheden dienen opgegeven, maw dat er een zeer nauwgezette motiveringsplicht is.

Dat DVZ het middel “van de zorgvuldigheid de materiële motiveringsplicht en het redelijkbeginsel over hoofd gezien.

*Het is daarenboven duidelijk dat er een afweging diende te gebeuren.
Maw Door te dezen anders te oordelen, is de eenheid van rechtspraak miskend.*

De huidige vordering is gegrond.”

3.7.2. Het is de Raad een raadsel wat verzoeker met dit middel bedoelt. Bovendien slagen deze grieven weerom op de beslissing tot intrekking van de vestiging, wat niet het voorwerp is van huidig beroep.

Verder kan verzoeker niet dienstig de schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet opwerpen nu hij niet gemachtigd is tot een beperkt verblijf. Ook dit onderdeel is onontvankelijk.

Het achtste middel is onontvankelijk.

3.8.1. Verzoeker voert nog het volgende aan:

“Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

*In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd
(en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is*

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

*Dat het te berde brengen van de zgn “ appreciations” en “ info” die niet gestaafd wordt, een totaal oncontroleerbaar gegeven is en niet als dusdanig kan worden aangewend tot het aantonen van wat dan ook.
dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”*

3.8.2. Het komt de Raad voor dat dit enkel een herhaling is van wat verzoeker al aanhaalde. Het volstaat dan ook naar het voorafgaande te verwijzen.

3.9. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker hier en daar in de middelen de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert.

In de mate dat er niet gepreciseerd werd welk beginsel van behoorlijk bestuur wordt bedoeld, is dit onderdeel onontvankelijk.

Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

3.10. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN